



Datum van  
inontvangstneming

:

30/04/2018

**Zaak C-183/18**

**Verzoek om een prejudiciële beslissing**

**Datum van indiening:**

9 maart 2018

**Verwijzende rechter:**

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku (Polen)

**Datum van de verwijzingsbeslissing:**

26 februari 2018

**Verzoekende partij:**

Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

**Andere partij in de procedure:**

Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

---

[OMISSIS]

**Beslissing**

26 februari 2018

De Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku XI Wydział Wykonawczy (rechter in eerste aanleg, XIe afdeling, bevoegd voor tenuitvoerleggingen, Gdańsk, Polen) [OMISSIS]

[samenstelling],

geeft ter terechtzitting van 26 februari 2018,

in de zaak tegen **Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku** inzake de erkenning en de tenuitvoerlegging van een beslissing betreffende geldelijke sancties op verzoek van het Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (Nederland), op grond van artikel 20, § 1, van de Kodeks karny wykonawczy (wetboek tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen) en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

de volgende

### **beslissing**

Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moeten artikel 1, onder a), artikel 9, lid 3, en artikel 20, lid 1 en lid 2, onder b), van het kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties, aldus worden uitgelegd dat een ter tenuitvoerlegging toegezonden beslissing waarbij tegen een rechtspersoon een geldelijke sanctie is opgelegd, in de tenuitvoerleggingsstaat ten uitvoer dient te worden gelegd, ook indien de nationale bepalingen ter uitvoering van dit kaderbesluit niet voorzien in de mogelijkheid om een beslissing waarbij een dergelijke sanctie is opgelegd aan een rechtspersoon, ten uitvoer te leggen?
2. Dient, in geval van een bevestigend antwoord op de eerste vraag, het begrip „rechtspersoon” in artikel 1, onder a), en artikel 9, lid 3, van kaderbesluit 2005/214/JBZ te worden uitgelegd:

#### **[Or. 2]**

- a. overeenkomstig de voorschriften van de beslissingsstaat [artikel 1, onder c)],
- b. overeenkomstig de voorschriften van de tenuitvoerleggingsstaat [artikel 1, onder c)],
- c. als een autonoom begrip van Unierecht,

en strekt het zich mede uit tot een dochteronderneming van een rechtspersoon, ook al bezit de dochteronderneming van een rechtspersoon in de tenuitvoerleggingsstaat geen rechtspersoonlijkheid?

### Motivering

#### **I. Feiten**

1. Op 09-07-2017 heeft het Centraal Justitieel Incassobureau van het Ministerie van Veiligheid en Justitie in Nederland de Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku verzocht om de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Adm. Verwerking Flitsgegevens CJIB te Leeuwarden van 25 november 2016, waarbij de Bank BGŻ BNP Paribas S.A. te Gdańsk een geldboete van 36 EUR is opgelegd.

2. De geldboete is opgelegd wegens het feit dat de bestuurder van een voertuig dat eigendom is van genoemde bank op 13 november 2016 te Utrecht de toegestane maximumsnelheid van 80 km/u met 6 km/u heeft overschreden.
3. Zoals blijkt uit de door de Nederlandse autoriteiten overgelegde verklaring is de partij waaraan de boete is opgelegd, „op eigen verzoek niet verhoord”. De partij is overeenkomstig het Nederlandse recht ingelicht over haar recht om de zaak te betwisten maar heeft verzuimd om tijdig beroep in te stellen. De beslissing is op 6 januari 2017 definitief geworden. Overeenkomstig het Nederlandse recht verjaart de tenuitvoerlegging van de geldboete op 6 januari 2022.
4. De verwijzende rechter heeft een zitting belegd om te beslissen over de erkenning en de tenuitvoerlegging van de geldboete. Partijen zijn daarop niet verschenen en hebben geen verklaringen afgegeven. In andere, soortgelijke gevallen heeft de gemachtigde van de Bank om afwijzing van het verzoek **[Or. 3]** van de Nederlandse autoriteit verzocht daar Polen aan de bepalingen van het kaderbesluit geen uitvoering heeft gegeven voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van geldelijke sancties tegen rechtspersonen en de Poolse wet niet voorziet in aansprakelijkheid van rechtspersonen voor overtredingen, zodat de rechter, bij gebreke van een correcte en ondubbelzinnige uitvoering van het kaderbesluit op dat gebied, het verzoek om tenuitvoerlegging moet afwijzen.
5. De bank waartegen de toegezonden beslissing ten uitvoer moet worden gelegd, dat wil zeggen de BGŻ BNP Paribas S.A. te Gdansk, is een dochteronderneming van een rechtspersoon, namelijk van de bank BGŻ BNP Paribas SA, gevestigd Warschau. Dat blijkt uit het handelsregister.

## II. Unierecht

6. **Kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties**
7. Artikel 1, onder a): “In dit kaderbesluit wordt verstaan onder: a) beslissing: een onherroepelijke beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd aan een natuurlijke persoon of een rechtspersoon [...]”.
8. Artikel 4, lid 1: “Een beslissing, vergezeld van het in dit artikel bedoelde certificaat, kan worden toegezonden aan de bevoegde autoriteit van een lidstaat waar de natuurlijke persoon of rechtspersoon tegen wie de beslissing is gegeven, eigendom heeft of inkomsten geniet, gewoonlijk verblijf houdt of, in geval van een rechtspersoon, zijn statutaire zetel heeft.”
9. Artikel 9, lid 3: “Een geldelijke sanctie tegen een rechtspersoon wordt ten uitvoer gelegd, zelfs indien de tenuitvoerleggingsstaat het beginsel van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen niet erkent.”

**[Or. 4]**

### III. Pools recht

10. **Wet van 6 juni 1997 Kodeks postępowania karnego (wetboek van strafvordering; hierna: „WVS”) Hoofdstuk 66b.** Verzoek van een lidstaat van de Europese Unie om tenuitvoerlegging van een onherroepelijke beslissing inzake een geldelijke sanctie
11. **Artikel 611ff, § 1:** “Wanneer een lidstaat van de Europese Unie, ’beslissingsstaat’ in de zin van dit hoofdstuk, om de tenuitvoerlegging van een onherroepelijk geworden beslissing inzake een geldelijke sanctie verzoekt, dient deze beslissing ten uitvoer te worden gelegd door de rechter in eerste aanleg in het gebied waar de pleger eigendom heeft of inkomsten geniet dan wel gewoonlijk of tijdelijk verblijf houdt. In de zin van de bepalingen van het onderhavige hoofdstuk wordt onder ’geldelijke sanctie’ verstaan de verplichting van de pleger tot betaling van de in de beslissing vermelde:
  - 1) geldboete als sanctie voor een gepleegd strafbaar feit;  
[...]§ 6. Tenzij in dit hoofdstuk anders wordt bepaald, is op de tenuitvoerlegging van de in § 1 bedoelde beslissingen Pools recht van toepassing. [...]”
12. **Artikel 611fg:** “De tenuitvoerlegging van een beslissing als vermeld in artikel 611ff, § 1, kan worden geweigerd wanneer:
  - 1) het feit op grond waarvan de beslissing is gegeven naar Pools recht geen strafbaar feit is, **tenzij** naar het recht van de beslissingsstaat sprake is van een strafbaar feit in de zin van artikel 607w of van een inbreuk;  
[...]
  - c) op de verkeersveiligheid,  
[...]**[Or. 5]**
  - 2) bij de beslissing geen certificaat als bedoeld in artikel 611ff, § 2, is gevoegd, of wanneer dit certificaat niet volledig is of kennelijk niet overeenstemt met de inhoud van de beslissing;
  - 3) de ter tenuitvoerlegging toegezonden beslissing betrekking heeft op hetzelfde feit en dezelfde persoon als waarvoor in de betrokken lidstaat een strafrechtelijke procedure definitief is afgerond en de beslissing inzake de geldelijke sanctie daarvoor ten uitvoer is gelegd;
  - 4) de tenuitvoerlegging van de sanctie naar Pools recht is verjaard, en de strafbare feiten in kwestie onder de bevoegdheid van de Poolse gerechten vielen;

- 5) de beslissing betrekking heeft op strafbare feitenstrafbare feiten die naar Poolsrecht geheel of gedeeltelijk op Pools grondgebied dan wel op een Pools schip of in een Pools luchtvaartuig zijn gepleegd;
  - 6) de beslissing betrekking heeft op strafbare feiten die niet op het grondgebied van de beslissingsstaat zijn gepleegd, en er volgens de Poolse wetgeving geen vervolging voor dergelijke strafbare feiten kan worden ingesteld wanneer de feiten buiten het grondgebied van de Republiek Polen zijn gepleegd;
  - 7) de pleger niet onder de bevoegdheid van de Poolse rechter valt of de toestemming op grond waarvan hij zou kunnen worden vervolgd, niet voorhanden is;
  - 8) de persoon op wie de beslissing betrekking heeft, naar Pools recht op grond van zijn leeftijd niet strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de strafbare feiten die tot de beslissing hebben geleid;
  - 9) uit het certificaat als bedoeld in artikel 611ff, § 2, blijkt dat de persoon op wie de beslissing betrekking heeft, niet naar behoren in kennis is gesteld van de mogelijkheid en van het recht om deze beslissing aan te vechten;
  - 10) uit het certificaat als bedoeld in artikel 611ff, § 2, blijkt dat de beslissing in afwezigheid van de pleger is uitgevaardigd, tenzij:
    - a) de pleger wel degelijk is opgeroepen om aan de procedure deel te nemen of hij op enige andere wijze over de datum en de plaats van de terechtzitting of de zitting is ingelicht, en hem is meegedeeld dat een beslissing eveneens kon worden uitgevaardigd [**Or. 6**] in zijn afwezigheid of wanneer hij tijdens de behandeling op de of zitting werd vertegenwoordigd door zijn advocaat,
    - b) de pleger na betekening van het afschrift van de beslissing en van de kennisgeving over zijn recht om in de beslissingsstaat een verzoek om een nieuwe gerechtelijke procedure met zijn deelname in de zaak in te dienen, alsmede over het tijdstip en de wijze waarop dit verzoek kon worden ingediend, heeft verzuimd om binnen de wettelijk voorgeschreven termijn een dergelijk verzoek in te dienen of te kennen heeft gegeven dat hij de beslissing niet betwist;
  - 11) de Poolse strafrechter bevoegd is en voor het strafbare feit waarop de beslissing betrekking heeft amnestie wordt verleend;
  - 12) de beslissing betrekking heeft op een geldelijke sanctie van minder dan 70 EUR of de tegenwaarde daarvan in een andere valuta.”
13. **Artikel 611fh, § 1:** “De rechter behandelt de tenuitvoerlegging van een geldelijke sanctie op een zitting waaraan de officier van justitie, de pleger – wanneer deze op het grondgebied van de Republiek Polen verblijft – en, indien de pleger niet aanwezig is, diens advocaat mogen deelnemen. Indien de pleger niet op het grondgebied van de Republiek Polen verblijft en niet over een advocaat beschikt,

kan de voorzitter van het bevoegde gerecht ambtshalve een advocaat voor hem aanwijzen.

§ 2. Tegen rechterlijke beslissingen betreffende de tenuitvoerlegging van een beslissing inzake een geldelijke sanctie kan beroep worden ingesteld.

§ 3. Een onherroepelijke beslissing inzake een geldelijke sanctie samen met het begeleidende certificaat als bedoeld in artikel 611ff, § 2, vormt een executoriale titel en kan na de uitvoerbaarverklaring in de Republiek Polen ten uitvoer worden gelegd.

§ 4. Indien de door de beslissingsstaat toegezonden gegevens niet volstaan om over de tenuitvoerlegging van de beslissing inzake de geldelijke sanctie te beslissen, [Or. 7], zal het gerecht de bevoegde rechter of een andere autoriteit in de beslissingsstaat verzoeken om deze binnen een gestelde termijn aan te vullen.

§ 5. Bij niet-inachtneming van de termijn als bedoeld in § 4, wordt over de tenuitvoerlegging beslist op basis van de eerder verstrekte informatie.”

14. **Wet van 24 augustus 2001 Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (wetboek van rechtsvordering voor overtredingen).**
15. **Artikel 116b.** § 1: “De bepalingen van de hoofdstukken 66a en 66b WVS zijn naar analogie van toepassing op verzoeken van lidstaten van de Europese Unie om tenuitvoerlegging van geldelijke sancties, strafrechtelijke sancties in de vorm van geldboetes of schadeloosstellingen of een bevel tot het betalen van de procedurekosten en de tenuitvoerlegging van geldboetes die door een rechterlijke of een andere instantie van een lidstaat van de Europese Unie zijn opgelegd.
16. **Wet van 20 mei 1971 Kodeks Wykroczeń (wetboek overtredingen)**  
 Hoofdstuk XI Overtredingen tegen de veiligheid en de orde in het verkeer
17. **Artikel 92a** Wie een voertuig bestuurt en daarbij de bij wet voorgeschreven of door een verkeersbord opgelegde snelheidsbeperkingen overschrijdt, wordt bestraft met een geldboete.
18. **Wet van 6 juni 1997 Wetboek tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen**
19. **Artikel 25, § 1:** “[...] geldboetes, geldvorderingen of gerechtskosten worden geïnd overeenkomstig de bepalingen van de Kodeks postępowania cywilnego (wetboek van burgerlijke rechtsvordering), tenzij deze wet anders bepaalt.”
20. **Wet van 23 april 1964 Kodeks cywilny (burgerlijk wetboek)**
21. **Artikel 33:** “De schatkist en de organisatorische eenheden waaraan bijzondere bepalingen rechtspersoonlijkheid verlenen, zijn rechtspersonen.”

22. **Wet van 17 november 1964 (Wetboek van burgerlijke rechtsvordering)**  
**[Or. 8]**
23. **Artikel 64. § 1:** “Elke natuurlijke persoon of rechtspersoon kan in rechte optreden.  
 § 1<sup>1</sup>. Organisatorische eenheden zonder rechtspersoonlijkheid hebben eveneens procesbekwaamheid indien de wet hun deze toekent.”
24. **Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (wet betreffende de vrijheid van economische activiteit) van 2 juli 2004**
25. **Artikel 5:** „In deze wet wordt verstaan onder: [...]
- 4) dochteronderneming - een afzonderlijk en organisatorisch zelfstandig onderdeel van een onderneming, waarvan de activiteiten door de ondernemer buiten zijn vestigingsplaats of buiten de voornaamste locatie van zijn bedrijfsactiviteiten worden verricht; [...]

#### **IV. Juridische twijfels van de nationale rechter**

##### **Eerste vraag**

26. De erkenning van beslissingen inzake geldelijke sancties wordt in de Poolse rechtsorde geregeld in hoofdstuk 66b WVS. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn het resultaat van de omzetting van kaderbesluit 2005/214/JBZ, met dien verstande dat artikel 611 ff WVS uitvoering geeft aan artikel 1, artikel 9 en artikel 4 van dit kaderbesluit. Deze bepalingen van het WVS zijn van toepassing op de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake strafbare feiten.
27. Deze omzetting is echter onvolledig en stemt niet overeen met artikelen 1 en 9 van het kaderbesluit.
28. Uit de genoemde bepalingen van het kaderbesluit volgt dat dit ook van toepassing is op beslissingen waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd aan een rechtspersoon. Bij de omzetting van het kaderbesluit en de afbakening van de personele werkingssfeer ervan voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake geldelijke sancties **[Or. 9]** heeft de Poolse wetgever echter alleen het begrip „pleger” gehanteerd. Op het eerste gezicht lijkt het erop dat dit begrip, dat een ruime betekenis heeft, zowel op natuurlijke personen als op rechtspersonen betrekking heeft, zoals voorzien in het kaderbesluit. Dit is echter niet het geval.
29. Nadere analyse van de bepalingen van het WVS, waarbij het kaderbesluit is omgezet, leidt tot de conclusie dat het begrip „pleger” uitsluitend op natuurlijke personen doelt. Artikel 611 ff omschrijft een pleger als iemand die eigendom heeft of inkomsten geniet, of die een vaste of tijdelijke verblijfplaats heeft. Alleen een



natuurlijke persoon kan een vaste of tijdelijke verblijfplaats hebben. Noch deze bepaling noch de volgende bepalingen verwijzen bij het gebruik van het begrip „pleger” binnen hun context naar het begrip „vestigingsplaats”, of, in aansluiting op de terminologie van het kaderbesluit, naar het begrip „statutaire zetel”, op grond waarvan had kunnen worden geconcludeerd dat de in deze bepalingen vervatte regelingen eveneens op beslissingen jegens rechtspersonen van toepassing zijn.

30. Bovendien moet worden opgemerkt dat het begrip „pleger” ook in andere bepalingen van het WVS wordt gebruikt, en wel op eenvormige wijze enkel met betrekking tot natuurlijke personen.
31. Het probleem van de onvolledige tenuitvoerlegging is reeds opgeworpen in het stadium van de voorbereidende werkzaamheden, waarbij is gewezen op de behoefte aan verduidelijking van de bepalingen van artikelen 611fa en 611ff WVS door middel van de zinsnede „de vestigingsplaats van de rechtspersoon of organisatorische eenheid zonder rechtspersoonlijkheid” [OMISSIS] [verwijzing naar een standpunt in de Poolse rechtsleer].
32. Bijgevolg valt de tenuitvoerlegging van een ter tenuitvoerlegging toegezonden beslissing waarbij een geldelijke sanctie is opgelegd tegen een rechtspersoon, niet onder de werkingssfeer van de artikelen 611ff en volgende WVS.
33. Met deze mogelijkheid is evenmin rekening gehouden in de ustawa o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione [pod groźbą kary] (wet inzake de aansprakelijkheid van niet-natuurlijke personen voor strafbare handelingen) van 28 oktober 2002, waarin de beginselen van de strafrechtelijke en belastingstrafrechtelijke aansprakelijkheid [Or. 10] van niet-natuurlijke personen en de procedurele beginselen op dit gebied geregeld zijn.
34. In artikel 41, lid 1, van deze wet wordt de internationale samenwerking geregeld, maar uitsluitend in verband met het verlenen van rechtshulp bij grensoverschrijdende strafbare feiten die door niet-natuurlijke personen zijn gepleegd. Gelet op de bewoordingen van artikel 22 van deze wet, volgens welke de bepalingen van het WVS alleen kunnen worden toegepast in kwesties die niet door deze wet worden geregeld, kunnen de bepalingen van hoofdstuk 66b WVS niet naar analogie worden toegepast.
35. Zelfs indien de mogelijkheid van een dergelijke toepassing zou moeten worden aangenomen, wat in de literatuur [OMISSIS] [omissis], zij het niet zonder enige twijfel, wordt gesuggereerd, is deze wet hoe dan ook niet van toepassing op overtredingen die door niet-natuurlijke personen, en dus door rechtspersonen, worden gepleegd.
36. Derhalve is de onjuiste omzetting van het kaderbesluit niet alleen in strijd met de bepalingen van dit besluit, maar heeft zij tevens tot gevolg dat de erkenning en de tenuitvoerlegging van geldelijke sancties die zijn opgelegd aan rechtspersonen niet geregeld is.

37. Daar naar Pools recht **rechtspersonen** niet aansprakelijk kunnen worden gesteld voor **overtredingen**, betekent dit dat de Poolse rechters consequent weigeren om geldelijke sancties voor overtredingen jegens rechtspersonen te erkennen en ten uitvoer te leggen.
38. Dit is nu ook rechtspraak van de hogere rechters. Zo heeft de Sąd Okręgowy w Gdańsku (rechter in tweede aanleg, Gdansk, Polen) in zaak VI Kzw 981/17 overwogen dat aan de bepalingen betreffende geldelijke sancties jegens niet-natuurlijke personen, waaronder rechtspersonen, in het Poolse recht geen uitvoering is gegeven. De regeling van artikel 611 ff WVS voorziet niet in geldelijke sancties tegen niet-natuurlijke personen, zoals rechtspersonen, die naar Pools recht geen **[Or. 11]** [...]overtreding kunnen begaan. Daarom moet tenuitvoerlegging in dergelijke gevallen worden geweigerd.
39. Dit standpunt is door de vertegenwoordiger van de bank BGŻ BNP Paribas S.A. eveneens aangevoerd in andere, analoge procedures voor deze rechter die op verzoek van de Nederlandse autoriteiten tegen dezelfde partij aanhangig zijn gemaakt.
40. Dit standpunt roept echter twijfel op bij de rechter die uitspraak moet doen in de onderhavige zaak. Het verzuim van de Poolse rechters om beslissingen jegens rechtspersonen ten uitvoer te leggen, houdt immers in dat geen uitvoering wordt gegeven aan de bepalingen van het kaderbesluit, waarvan de bewoordingen, en met name die van artikel 9, lid 3, geen enkele twijfel laten bestaan omtrent de noodzaak om dergelijke beslissingen ten uitvoer te leggen, zelfs in een situatie waarin het recht van de tenuitvoerleggingsstaat niet voorziet in aansprakelijkheid van rechtspersonen voor de misdrijven, of, zoals in het onderhavige geval, voor overtredingen.
41. De rechtstreekse toepassing door de nationale rechter van artikel 1, onder a), en artikel 9, lid 3, van het kaderbesluit doet echter aanzienlijke twijfels rijzen. Deze bepalingen zijn vervat in een handeling die volgens de rechtspraak van het Hof geen rechtstreekse werking heeft (zie met betrekking tot kaderbesluit 2002/584 het arrest Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punt 26).
42. Aan de andere kant volgt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de bindende aard van de kaderbesluiten ertoe leidt dat de nationale autoriteiten, en met name de nationale rechterlijke instanties, het nationale recht dienen uit te leggen in overeenstemming met de bepalingen van de kaderbesluiten, ook al hebben deze geen rechtstreekse werking. Het Hof heeft erop gewezen dat nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk dient uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van deze kaderbesluiten teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken. Deze verplichting van een met de kaderbesluiten strokende uitlegging van het nationale recht is inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien dit de nationale rechter in staat stelt **[Or. 12]** om bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen binnen het kader van

zijn bevoegdheden de volle werking van het Unierecht te verzekeren (arrest Popławski, reeds aangehaald, punt 31).

43. De naleving van deze verplichting vereist dat de nationale rechter binnen zijn bevoegdheden, en met inachtneming van alle nationale bepalingen en onder toepassing van de daarin erkende uitleggingsmethoden, al het mogelijke doet om de volle werking van het onderhavige kaderbesluit te verzekeren en om tot een oplossing te komen die overeenstemt met de daarin nagestreefde doelstelling (arrest Popławski, reeds aangehaald, punt 34).
44. Het beginsel van uitlegging van het nationale recht in overeenstemming met het Unierecht kent echter bepaalde beperkingen als gevolg van onder meer de algemene rechtsbeginselen, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod van terugwerkende kracht. Bovendien kan het beginsel van de conforme uitlegging niet dienen als grondslag voor een uitlegging van het nationale recht contra legem (arrest Popławski, reeds aangehaald, punten 32 en 33).
45. Gelet op bovenstaande overwegingen van de rechter in tweede aanleg en rechtspraak van de nationale rechters lijkt het in hoofdstuk 66b WVS gebruikte begrip „pleger” niet aldus te kunnen worden uitgelegd dat daar ook rechtspersonen onder vallen, aangezien voor rechtspersonen geldende begrippen, zoals een vestigingsplaats, niet worden gebruikt en enkel het begrip woonplaats, dat alleen op natuurlijke personen betrekking kan hebben wordt gebruikt.
46. Een en ander wordt ook bevestigd in de rechtsleer, waarin het gezichtspunt wordt vertegenwoordigd dat wanneer de wetgever weliswaar uitvoering geeft aan een kaderbesluit maar daaraan onjuist uitvoering geeft, de uitlegging van een bepaling (art.611 ff WVS) overeenkomstig het kaderbesluit ontoelaatbaar is aangezien dit een uitlegging contra legem zou inhouden. [OMISSIS] [omissis]
47. Bijgevolg moet worden vastgesteld [OMISSIS] welke consequenties de nationale rechter moet verbinden aan de vaststelling dat de nationale bepaling onverenigbaar is met het kaderbesluit. Met name **[Or. 13]** dient te worden uitgemaakt of de nationale rechter daarbij zo ver dient te gaan dat hij de nationale bepaling buiten toepassing laat wanneer een met het Unierecht strokende uitlegging daarvan niet mogelijk is, teneinde de voorrang van het secundaire Unierecht boven de bepalingen van het nationale recht tot uitdrukking te brengen. Voorts dient te worden uitgemaakt of, bij wijze van substitutie, de niet-toepasbare nationale bepaling kan worden vervangen door de regeling die in het besluit is vervat.
48. Het antwoord op de gestelde vraag is van wezenlijk belang is om het onderhavige geschil te kunnen beslechten en om te kunnen beslissen op het verzoek om tenuitvoerlegging van de Nederlandse autoriteiten. Het is echter ook van groot belang voor de Poolse rechtspraak. De Poolse rechtbanken hebben een groot aantal soortgelijke beslissingen van de Nederlandse autoriteiten die rechtspersonen betreffen ontvangen (in 2017 waren er bij deze rechtbank alleen al

21 dergelijke gevallen, oftewel 1/5 van het totale aantal binnen deze categorie). Het gaat dus niet louter om de beslechting van een specifiek individueel geval, maar om de oplossing van een systematisch probleem.

**Tweede vraag:**

49. Een bevestigend antwoord op de eerste vraag roept een aantal praktische moeilijkheden op, die in wezen te maken hebben met de wijze waarop de Nederlandse autoriteit de bestrafte entiteit aanduidt. De bestrafte entiteit wordt aangeduid als Bank BGŻ BNP Paribas SA te Gdansk. Aangezien de bank BGŻ BNP Paribas SA niet te Gdansk gevestigd is, dient te worden aangenomen dat het in werkelijkheid gaat om een dochteronderneming van deze bank. In eerdere beslissingen heeft de Nederlandse instantie overigens zelf uitdrukkelijk aangegeven dat het ging om de dochteronderneming van een rechtspersoon. Dat lijkt erop te wijzen dat naar Nederlands recht het begrip rechtspersoon mede organisatorische eenheden van een rechtspersoon omvat.
50. In andere, soortgelijke gevallen heeft de gemachtigde van de rechtspersoon [OMISSIS] in verband hiermee als bezwaar aangevoerd dat een dochteronderneming of vertegenwoordiging van een rechtspersoon geen procesbekwaamheid heeft. **[Or. 14]**. Daardoor is het verzoek om tenuitvoerlegging telkens afgewezen [OMISSIS] [omissis].
51. In het Poolse recht wordt de dochteronderneming van een Poolse rechtspersoon in het handelsregister opgenomen, in de rubriek met gegevens over de betrokken rechtspersoon, maar heeft zij een eigen zetel. Ondanks de organisatorische, technische, personele en financiële scheiding heeft de dochteronderneming geen eigen rechtspersoonlijkheid (-bekwaamheid) aangezien de grondslag van de activiteiten van de dochteronderneming steeds de rechtspersoonlijkheid(-bekwaamheid) van de rechtspersoon blijft. In zelfstandige deelneming aan strafrechtelijke en civiele procedures is niet voorzien (behalve voor aangelegenheden die verband houden met het arbeidsrecht).
52. In dit verband rijst de prealabele vraag hoe het begrip „rechtspersoon” in kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad moet worden opgevat en, inzonderheid, of dit een autonoom begrip van Unierecht is dan wel of het in overeenstemming met het nationale recht moet worden uitgelegd en, zo ja, of het dan moet worden uitgelegd overeenkomstig de bepalingen van de beslissingsstaat (in de zin van artikel 1, onder c), van het kaderbesluit) of overeenkomstig de bepalingen van de tenuitvoerleggingsstaat (in de zin van artikel 1, onder d), van het kaderbesluit), dan wel op andere wijze.
53. De bepalingen van het kaderbesluit verwijzen niet naar nationale wetgeving, wat ervoor pleit dat het om een autonoom begrip van Unierecht gaat. Deze oplossing kan echter tot praktische problemen leiden. Een restrictieve uitlegging kan immers tot gevolg hebben dat de entiteit die in de beslissingsstaat als rechtspersoon wordt beschouwd, die status niet heeft volgens het Unierecht, zodat het kaderbesluit dan

niet van toepassing is op een beslissing waarbij aan een dergelijke entiteit een geldboete wordt opgelegd

54. Het kaderbesluit regelt de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake geldelijke sancties die zijn gegeven in staten waarvan de autoriteiten bij de beslissing inzake de aansprakelijkheid voor strafbare feiten hun eigen [Or. 15] procedurele bepalingen hebben toegepast, die onder meer de strafrechtelijke aansprakelijkheid van niet-natuurlijke personen regelen. Het is nauwelijks denkbaar dat deze autoriteiten hun eigen regels buiten toepassing laten en gelet op een mogelijkerewijs noodzakelijke tenuitvoerlegging in een andere staat ad hoc onderzoeken of een niet-natuurlijke persoon volgens het recht van een andere staat aansprakelijk kan worden gesteld voor strafbare feiten. Bijgevolg moet naar het recht van de beslissingsstaat worden bepaald of een entiteit een rechtspersoon is.
55. In het laatste geval bestaat echter het gevaar dat de tenuitvoerlegging in de tenuitvoerleggingsstaat niet mogelijk is omdat de in de beslissing aangeduide collectiviteit mogelijk in de tenuitvoerleggingsstaat geen partij kan zijn. Derhalve zal deze entiteit niet aan de procedure kunnen deelnemen of zullen door haar deelneming de rechten van de met haar verbonden onderneming of ondernemingen worden geschonden.
56. Aan de hand van het antwoord op de tweede vraag kan worden vastgesteld of de in het verzoek van de Nederlandse autoriteiten aangeduide entiteit, die naar Pools recht geen [OMISSIS] rechtspersoonlijkheid heeft, als rechtspersoon in de zin van de bepalingen van het kaderbesluit dient te worden beschouwd.
57. Het antwoord op deze vraag zal eveneens nuttig zijn in andere strafzaken waarin de Nederlandse autoriteiten hebben verzocht om tenuitvoerlegging van een beslissing waarbij aan een entiteit die naar Pools recht [OMISSIS] geen rechtspersoonlijkheid heeft, een geldelijke sanctie is opgelegd. Het gaat derhalve niet louter om de beslechting van een specifiek geval, maar om de oplossing voor een probleem dat zich ook in andere gevallen voordoet.